

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут недељно. — Претплата се полаже у Београду код Уредништва „Македонска улица број 20.“ а у унутрашњости код овлашћених скупљача или на пошти. — Цена је листу на годину 20 динара, на по године 10 динара. За иностранство на годину 30 динара. За писаре при начелствима, практиканте у опште, општинске писаре оних општина које су већ претплаћене и за жандарме, у пола цене, но ови морају непосредно слати претплату уредништву. Поједини бројеви не продају се. — Рукописи не враћају се. — Писма само плаћена примају се. — Огласи примају се по погодби и то, месечно, тромесечно, полугодишње и годишње.

ЛИСТ УРЕЂУЈЕ ОДБОР

ОДГОВОРНИ УРЕДНИК Н. ДИМИТРИЈЕВИЋ

ТАСИНА ПИСМА

1.

(ПРОДУЖЕЊЕ)

У Берлину, Јула . . . .

Има неколико дана, како у Берлину траје зидирски штрајк. Разуме се, велика је варош, зидара има на стотину хиљада, па није ни чудо, што се је и берлинска полиција дала у приличну бригу. Но, један од зидара, који је као болестан упућен био у болницу, тамо умре, а већ, разуме се, спремне социјалисте објаве по дружинама, да је тај радник бијен у полицији и да је од боја у болници умро. И стотину разних ствари стане се надовезивати. Све радничке дружине реше онда, да на погребу учествују, и пријаве се неколико говорника, да држе „беседу“. Преко својих агената полиција буде извештена, да ће бити великих демонстрација. Али управник Берлина одмах пресече Гвордијев чвор. Хиљадама наредба растури се по вароши. На свима местима и по свима улицама ове наредбе буду прилепљене. Наредба је гласила: „Овим се даје на знање сходно § 9. закона о социјалистима од 9. октобра 1878. год., да је забрањено свако јавно приређивање спровода погребу Хенриха Фасла, зидара. Ко противно овој наредби поступи и спроводу суделује, биће кажњен са три месеца затвора, или 500 марака“ . . . . Осем тога, истога дана излазио сам на подне из канцеларије у друштву са командантом берлинске жандармерије, пуковником поштованим г. бароном Херкетом. Када сиђосмо доле, он ме позва у дворште. И тамо видех спремних 200 жандармских коњаника. Ја сам видео све јевропске војске, али крупнијих људи и лепших коња не видех. Путујући као царско-руски курир у Русију, видео сам тамо и руску жандармерију. И доиста, руски градивој и берлински шуцмани — то су две најбоље жандармерије у свету . . . Ових две стотина коњаника, у потпуној спреми, било је одређено за онај погреб по подне. Осем тога читав батаљон пешака стајао је у приправности. Али је погреб прошао на миру. За сандуком ишла је само родбина и најближи пријатељи покојникови. Разуме се, да ту није оскудевала читава маса полицијских агената. На сваки начин, све ове мере обазривости мора им човек одобрити, када само помисли, да је прошле године, само у Пруској, у месецу Децембру било без рада: 386.686 радника и 166.990 радница. То тврде њихови званични извештаји!!... Пола милијуна без леба и крова може бити доиста решено на све . . . . И отуда је то, да овде има ванредних закона и ванредних поступака. По поментоме закону противу социјалиста полиција може осудити на три месеца затвора или 500 марака; ма да постоји и закон, да се ислеђење преступа и злочина, сви

покупљени докази о томе, заједно са кривцем најдаље за 24 сата предају, или управо морају предати суду, да дају истрагу истражни судија продужи. Разуме се, да је то за обичне кривице. За анархијске и социјалистичке појаве постоје ванредни закони . . . . Иначе берлинска полиција има судећу власт на 15 марака или три дана затвора . . .

Занимљив је и берлински криминални музеум. И његов постанак има да захвали вредним полицијским трудбеницима: грофу Пиклеру и инспектору Хилесему . . . Као оно албум, тако је и музеум подељен у одељке. У првом долазе кривице противу личности и живота човековог. У другом опасне и обичне крађе са свима марифетлцима у извршењу. У трећем сваковрсне преваре и свакојака варања и комбинације варалица. Ствари су поређане у орманима, нарочито за то удешеним. Ту су са описом изложени разни *корпус деликти* и сва оруђа са којима су злочиначка дела вршена у разним временима и разним приликама. Ту су писма, рукописи и фалсификати разних криваца и фалсификатора . . . Ту се види очима постанак и развијање злочина . . . У том музеуму има насликаних појединих момената у убијству, разбојништву, повреди и т. д. Има фотографија места, положаја, околине, где је злочин извршен. Има парчади од обијених каса. Ту су насликане обијене и опљачкане касе у Берлину, Хамбургу, ХанOVERу и т. д. И то све потанко описано. Ту је поређано сијасет: бургија, клешта, чекића, сврдла, турпија, маказа, ножева, калауз-кључева и других алата, са којима су разна убијства и крађе извршене. Одмах до те себе, у једном поверљивом одељку, налазе се: пешери, капути, ножеви и т. д. атентатора и анархиста. Ту вам пада одмах у очи истакнути црни шешир атентатора Нобелинга, коме није, при свој спреми, испало за руком да угаси живот староме Виљему, владооцу и оснивачу данашње велике немачке царевине . . . Ту су вам опасне бомбе и петарде. Ту су изложена сва она средства са којима се полагао али сигурно руши ред и поредак. И бадава се државе свом бригом труде, фабрикација њихова никако се не може спречити. Не само то, она је толико раширена, а у томе су Талијанске анархисте нарочиту енергију показали, да вам данас треба тек која десетина динара, па да купите и добијете најопаснију бомбу која у својем страховитом дејству, где падне и распрсне се, руши на стотине метара око себе . . .

Мал' не заборавих. Са описом криминалног албума још нисам све казао. Поред убилаца, лопова и варалица, албум има још и одељак за кесароше, који иду по вашарима, те врше преваре према сељацима; па онда за лопове, који краду капуте по кафанама и лопте са кафанских балијара; за лопове, који краду по парадама, шеталиштима, чекаоницама, пратњама,

црквима, или у опште у гунгулама; за тим албум за јавне женске, које краду своје госте при спавању; и најзад албум за педерасте. Обично се држи, да је колевка педерастима на оријенту, у Турској и Грчкој, али овде сам видео, да је и то зло ухватило дубока корена. Педераста има у свима редовима друштва берлинскога. У албуму њиховом видео, сам слике: грофова, дипломата, банкара, официра, учитеља, глумаца и т. д. Та је страст овде страшно развијена. Имају и своје мушке заводе. И што је чудно сама полиција не може много томе злу да доскочи. А и како ће га угушити, када се у друштву педераста налазе и лица са виших положаја. У кривичноме одељку показано ми је једно извешће члана полиције г. Вајнера. Има неких десет писаних табака. Тај се рапорт односи на један бал педераста, који је ове године, у фебруару, држан у Берлину. На балу је било око 800 лица. Сва су лица била мушка. Међу њима стараца од 80 година и младића од 17 година. То је био све сам педераст. Пасивни педераста били су у женскоме одељу. На балу се проводило и играло, као обично. Веселе је и одушевљење међу њима било, како г. Вајнер описује, ванредно. У извештају се помиње и ко се с ким проводио. Бал је трајао до зоре. А било је на њему лица из свију редова образованог берлинског друштва. И полиција је у таквом једном отменом друштву имала само да *присуствује*. Ништа више. Она је видела, она је констатовала појаве, али из „виших разлога“ даље не сме. Зашто? Казао сам напред. Неморал је овај зашао по горњим редовима. И ако се почне трагати и кажњавати мора се наићи на људе од уплива и положаја.... У Берлинској полицији има и нарочити ред агената полицијских, који се зову *агенти за јавни морал*. Али и њихова радња своди се само на посматрање и реферисање... У албуму педераста има некакав млад, леп келнер. Инспектор ми је показао некаквих десет његових слика. Рекао бих, да су то разна лица, кад тамо у ствари је било једно и исто лице. Лепи келнер облачио се једнога дана као девојка, други пут као млада госпођа, трећи пут као лепа собарица, четврти пут као лепо младић са црвеном свиленом марамицом у врх капута и т. д. И велика господа трчала су за њим по берлинским променадама. Полицијски агенти хватали су и хапсили „даму“ али њане курмохере једва да су смели помињати.

У криминалном албуму има и један одељак за стране, *интернационалне, злочинце и кривце*. Ту има лондонских, париских, бечких, петроградских и у опште светских криваца. Зачудио сам се, када сам на једноме листу нашао слику и опис једнога лица из Београда, који је тамо означен као опасан варалица, али коме ништа не смета да се и данас броји међу чиновнике наше.... Инспектор ми показа претом на њ. Београђанин — рече ми он.... А не — додадох ја — то је Аустријанац. У албуму немате ни једнога Србина... А да је знао, могао ме утући. Само да је додао: па то је сада ваш чиновник. И да ми је баш и казао, шта би му могао одговорити. Протекција и сродничке везе дижу варалице у чиновнике и у мојој лепој отаџбини Србији!!!

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

ИСТРАГА

IV

Повреде оштрим оруђем

(СВРШЕТАК)

4., Од велике је важности и питање у коме је правцу засек извршен, јер лекар по рани готово не може сам да даде о томе потребно обавештење. С тога је, дакле, при оцењивању тога питања потребно, да се најпажљивије испита и протоколрно утврди: положај леша, изглед, место на коме је нађен,

сви па и најмањи трагови крви, у каквом је стању било одело и положај руке (да ли је била отворена или стиснута) и т. д.

5. Ране задобивене убодом могу бати смртоносне, ако и није било никаквога излива крви. У таквом случају се често десило да се ране од убода превиде, те се усљед тога што спољних повреда нема, није ништа ни продузимано за осветљење дела. Најопасније су у томе погледу повреде задобивене од тесака и њима подобних оруђа. Таквих повреда има највише у ратовима.

О овоме да наведемо овај пример:

Имало се једном да изврши ексхумирање (ископавање) некога човека, који је убодом велике бургије убијен. Лекар, који је прегледао мртваца, није опазио повреду, и при обдукцији морало се признати, да је спољна повреда била тако незнатна, да се је лако могла предвидети, те се лекару није могло ниуколико пребацити што је није опазио. Поред тога ваља знати још и то, да и дубину ране убодом задобивене често ни сами вештаци не могу тачно да одреде. Орган власти, који изађе на лице места, често јави: „да је повреда мала и незнатна и да ниуком случају није смртоносна“; а међутим она је у самој ствари дубока и смртоносна рана задобивена убодом. Узрок за што се дубина такве ране тешко може да опати тај је, што њу констракција мускула одмах под кожом некако затвори.

Но код таквих рана, убодом задобивених, може бити и обратно т. ј. да изгледају ужасне, али ипак да нису смртоносне. То обично бива код рана на глави. Десило се н. пр. да је једно лице задобило при некој тучи прилично дубоку рану на глави убодом ножа, али је та рана с временом потпуно зарасла и он тек после више година од неке друге болести умро, која са позледом никакве везе није имала.

За ово ево још једног сличног случаја:

Неки младић забодје своје другу, приликом једне туче, свој нож у главу тако, да је нож остао забоден у глави. Озлеђени, кад му нико од присутних не хтеде нож извући, отиде у таквом стању код оближњег ковача. Ковач се узалуд трудио да нож помоћу једних великих кљешта извуче, јер није смео при томе сву своју снагу да употреби. Повређени оде за тим лекару, до кога му је ваљало $\frac{3}{4}$ сах. пешечити, и тек овоме пође за руком да нож извуче. Четрнајест дана после тога, дође озлеђени суду, да јави, да је потпуно оздравио.

Ту скоро читасмо опет у новинама, како је неки стари обућар, у наступу лудила, забио себи у главу 5 ком. ексера од по 4 см. дугачких, али да је после у болници ипак потпуно оздравио.

Према овоме могло би за исељдника важити ово правило: „да ни једна повреда на глави није тако лака, да не може бити опасна, али опет да ни једна така повреда не мора бити толико тешка, да може да буде опасна“.

6., Са добро наоштреним ножевима не морају се увек проузроковати ране које имају оштре ивице, јер ако се ма како оштар нож забодје ма на које место коже, па се њиме не руководи тако, да ширина ножа стоји према рани попречке, онда рана може да буде само рецкаста или пренута. Међутим, повреде такве врсте не могу много дубоке бити.

7., Огреботине играју нарочито онда веома важну улогу, кад су нанете у самоодбрани. Имамо ли н. пр. пред собом онога који је огребен и онога који је окривљен да је овога огребао, онда ваља нарочито обратити пажњу на нокте окривљенога, па ће се на мах по облику ноктију моћи опазити, да ли је баш он то учинио или није. Ово ваља што је могуће брже учинити, да не би нокти добили други облик, што бива онда, ако је кривац добио времена да их исече и т. д. — И она нечистоћа испод ноктију може често да послужи као важан доказ, па с тога треба исељдник и то да има на уму, те да при ислеђењу таког дела даде да ту нечистоћу вештаци прегледе и свој суд о њој донесу. Ово н. пр. ваља увек да буде у случајевима, где се као сигурно узети може, да се је убијени гребањем од свога противника бранио. Жене се по највише тим сретством бране, само ако нису одмах у почетку за то онемогућене. С тога ваља, дакле, у таким случајевима узети какво шиљато дрвце или савијену артију и тиме нечистоћу испод ноктију леша сакупити, па и то при оцењивању дела узети у обзир. Кад се за тим та нечистоћа микроскопски прегледа, онда се може у њој наћи крви, усљед чега се опет може доћи до закључка, да је учинилац убијства морао задобити огреботине,

тако та околност може иследнику послужити као веома важно доказно средство. На против, ако се на лешу опазе огреботине, а окривљени се за то убијство налази у затвору, онда ће се из трагова на нечистоћи његових ноктију моћи лако дознати, да ли је баш он имао удела у тој кривци.

8., Што се тиче оруђа помоћу којих се поједина кривична дела врше, (Сорога delicti) иследник није у стању у том погледу да буде довољно обазрив; јер се врло често дешава да и онај кривац, који своје дело потпуно признаје, друго оруђе, место правога иследнику предаје. Ако се овај у томе преварити даде, онда то може имати врло тешких и кобних посљедица.

ПОЛИЦИЈСКИ РЕЧНИК

Процена

непокретног имања Станише Ивковића земљоделца из Лужнице, које му има да служи као залога за задужење код управе фондова и то заједно са браћом му Јованом, Петком и Славимиром, а које имање уживају на основу тапије од 18. маја 1887. год. која је потврђена у крагујевачком првост. суду № 9268.

ТЕК. БР.	НАИМЕНОВАЊЕ	Вредност		Примедба
		ДИНАРА	ПАРА	
1	Њива у селу, која се граничи: од истока (567) пет стотина шездесет седам метара до Данила Ивановића и Равка Алексића; од запада (928) девет стотина двадесет и осам метара до пута; од југа (896) осам стотина деведесет и шест метара до Павла Станишића, а од севера (765) седам стотина шездесет и пет метара до пута, вреди	18.000	—	
2	Ливада у селу, која се граничи: од истока до сопственика њиве (672) шест стотина седамдесет и два метра; од запада (816) осам стотина и шеснаест метара до сeosког пута; од југа (658) шест стотина педесет и осам метара до имања Борисава Илића и од севера (824) осам стотина двадесет и четири метра до општинског имања, вреди	17.000	—	
	Свега вреди	35.000	—	

И словом: ово имање вреди тридесет и пет хиљада динара.

7. септембра 1896. г.

Лужница.

Процениоци:
Јован Стојановић
Никола Мијаиловић
Мата Јовановић
Владислав Ђоковић
Димитрије Наумовић
Горча Ивановић.

Да је ова процена од (35.000) тридесет и пет хиљада динара у присуству моме, а срством на њојзи потписаних процениоца, који сва својства из § 13. зак. од 24. августа 1862. год. о давању новаца под интерес из касе управе фондова, — имају, учињена на лицу места; да је ово имање права својина Станише Ивковића и његове браће Јована, Петка и Славимира, земљоделца из Лужнице, по тапији која је потврђена код прв. краг. суда 18. маја 1887. год. № 9268; да на овом процењеном имању нико други нема права уживања сем Станише и браће му Јована, Петка и Славимира, — да ово земљиште није под-

ложено ороњавању или поплављавању, као и то да сва четири брата Ивковића, који у заједници живе, имају поред овог процењеног имања још на сваког по пет дана ораће земље, рачунајући дан у 1600 кв. хвати, и кућу са зградама и плацем од четири дана орања, — и најзад, да је браћи Ивковићима потребан зајам из касе управе фондова усљед прошлогодишње неродице и усљед тога што им је стока угинула, ради набавке стоке, исхране и подизања нужних зграда на имању, — тврди

7. септембра 1896. год.

у Лужници.

Писар срески.
В. Стефановић с. р.

Истинитост потписа среског писара В. Стефановића тврдим с тим, да је такса у четири динара за потврду наплаћена у таксеним маркама, које су на ову процену прилепљене и прописно поништене.

№ 5764.

8. септембра 1896. г.

у Крагујевцу.

(М. П.)

Начелник ср. Крагујевачког,
К. Писаревић.

Као што се из ове процене, која је направљена у свему према прописима §§ 13.—18. поменутог закона види, уредност њезина зависи поглавито од потврде коју ставља онај чиновник полицијски, који је присуствовао процењивању.

У тој потврди треба да се утврде шест главних тачака. 1-о да процениоци имају својства из § 13.; 2-о да је процењено имање права својина оних што оће да траже зајам према тапији, § 16.; 3-е да сем у тапији означених сопственика нема нико други право уживања на овом имању, § 8. и 9. ов. зак., а ако би се ко год пријавио да ово уживање има, као што су малолетна деца умрлог задругара, заоставша удовица његова и т. д., — онда и то треба у потврди назначити, а они ће учинити даље шта треба, према § 9. ов. зак.; 4-о да имање не плави вода или да није подложно ороњавању, § 7. ов. зак.; 5-о да дотични сопственици имају довољно имања, које се не може задужити, § 471. гр. пост. тач. а. Ово тражи законодавац у § 16. закона за давање новаца из управе фондова, и најзад, захтев из § 17. истог закона, 6-о за коју цел и намеру дотични траже зајам.

Све ово присутни полицијски чиновник треба да утврди у свом тексту потврдом.

Што се тиче куће, њу земљоделца не може задужити, мањ ако их има више, па за то кућа с плацем и не може ући у потврду, јер би се то противило § 16. ов. зак., а и § 471. грађ. пост.

Остала потребна својства за правилну процену изложена су у закону »о давању новаца под интерес из касе управе фондова,« који се закон налази у Зборнику XV. на стр. 136.

У идућем броју донећемо образац процене неког сопственика који није земљоделца, ради упоређења са овом проценом.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

САВА СЕКОНАНИН.

Ето вам читаоци, једног егземплара, који у свему личи и који »притјажава« сва својства и врлине оних, о којима је г. Таса написао читаву књигу, под насловом »Деца робијаша«. Ето то су они егземпларчићи, што нас писац у овој књизи подсећа, на: бледе, упале очи, на помодреле уснице од дима, на сегелтухски капутић, на босе ноге у сред зиме кад је хладноћа испод нуле, на таква мала створења, која тумарају, цуњају по улицама, авлијама и т. п. у цељи да се помогну.

Како?

Да преваре, да украду и т. д.

То су дакле напуштена деца, због којих, ако ко има греха на души, то су: родитељи његови и општина.

Погледајте овога малог Савицу, коме нема више од 15 година, а који се толико извештио у варању и крађи, да је не-

бројено пута био полицијски осуђиван, па у својим младим годинама, дотерао је дотле, да га је прошле године и првостепен суд осудио, због крађе цакова Левензону трг. оvd.

Сад, кад га читаоцима приказујемо, лежи у апсу, камо га је осудио кварт дорђолски на 10 дана.

Свршио је три разреда основне школе и онда — онда се одао крађи, скитњи, па ће док постане пунолетан отићи полако и на карабурму.

Кад није у апсу онда живи код оца, али готово обичније му је у главној полицији, пошто тамо нађе своје друштво и онда ко је ко он. Док одлежи апсу, дотле је већ скројио план, коме ће да украде: поњаву, веш, сикиру испред шупе; да се увуче коме у собу и да му дигне часовник, панталоне, ципеле и у опште што нађе... а после? — после опет до у кварт, а за тим на старо место у главну полицију, гди се већ и привикао одавна.

Па докле тако?

Док постане пунолетан.

А после?

У казамат или за колац, према природи кривице а према начину извршеног злочина.

А зар се не би могло поправити петнајесто-годишње дете и извести на прави пут?

Врло тешко, јер његове мисли не иду другим правцем, него у правцу лоповлука, превара и т. д. Његова интелигенција није још у почетку управљања другим путем, већ овим којим сад иде, па је у том занату, толико испечен, да би тешко било то изгладити из њега и на место те хрђаве навике, усадити му у душу, што год узвишеније, боље и племенитије. А и на шта би га човек сад употребио? Занат не зна никакав, а да га намести код неког мајстора, да бар од сад почне изучавати што; прво ће покрасти свога газду, и за то га нико и не сме да узме к себи.

Његов брат Јоца, још је већи — шатровац, и ако би мако могао да утиче благотворно на њега, то би био на првом месту његов рођени брат. Али шта ћете кад је и он такав а још и гори.

Није дакле остало ништа друго, него то, да га се треба чувати. Познати се може не само по овој слици, него и по томе: што има плаве очи, и на грудима једну белугу од уједа. Ову му је белугу оставио неки његов другар с ким се зубима клао, па у овога били ваљда већи, те га ровашо њима.

То су му особени знакови.

АЛЕКСА КОСТИЋ

лопов и препредена варалица.

О Алексиним лоповлацима и преварама могла би се дебелима књига написати, па опет не би у њу ушли сви његови угурсузуци. Алекса је родом из Београда. Стар тридесет и неколико година. Син је једног бившег учитеља. Има још два брата, оба неваљалци као и он што је; скоро су пуштени са робије. Ну о њима писаћемо доцније кад им будемо и слике донели. Има још и две сестре које су их потпомагале у крађи. Чудновато, да су деца једнога учитеља тако неупућена! Алекса је крао, али најбоље му је ишло од руке да вара. Чим је каква вештија превара извршена, београдска полиција већ је знала да је ту он. Извршио је само у Београду преко тридесет превара на разне начине, од којих ми ћемо овде навести само неколико, колико да читаоци виде са каквом је дрскошћу и лукавством овај нитков, вршио своје операције. — Издавао се за агента трговачког, за трговца мађарског, за чиновника, рођака каквог већег лица оvd., ђака Велике Школе, шпедитера, па чак и за келнера. На кратко, он је мењао занимања према потреби, само да што год ућари.

Једног празничног дана спремаше се једно више свештено лице у цркву, да одслужи службу Божију. И, тек да пође, кад на врата бану један млад, елегантно одевен човек. Био је јако уморан од журбе. Приђе му и пољуби га у руку.

— Ја сам Ленкић... Мој ујка К... послао ме са овим писмом. Извините, он ми је казао да се пожурим док нисте отишли у цркву.

Смирени свештеник оцепи куверат од писма, извади визит-карту саветника К... и пошто је прочита приђе своје асталу. Из овог извади 25 наполеона и предаде их „Ленкићу“.

— Поздравите г. К... и кажите му да ме посети данас после подне. Чекаћу га.

Алекса врло учтиво прими свој пљен, целива опет десницу седоме свештенику и оде...

Другом приликом десило се ово:

189. У хотелу код „И...“ становао је један тадањи министар полиције.

Једног дана господин министар отпутује на кратак пут. Око 10 часова пре подне, тог истог дана, Алекса уђе у кафану са једним запечаћеним пакетом.

— Је ли ту г. С. министар — упита келнера, али тако гласно, да су неколико пријатеља

г. министрови, што су за једним столом седели, чули и обратили своју пажњу на њ.

— Он је сад баш отпутовао — рекоше као у један глас и келнер и неколико од оне господе.

— Ух! Па шта сад да радим?... То је којешта. Поручивити ствари, и то хитно, па отпутовати. Лепо, Бога ми... О, о! — Алекса се корсем вајкаше.

— Па шта је, шта је? — рече један од оних што сеђаху за столом и приђе му чисто љутито.

— Шта је? Хм! Ето шта је... Синоћ ме је молио, да му овај пакет подигнем са земунске поште и да положим колико износи доплата. Он је сад отпутовао а ја уложио толике паре. Треба да чекам док се господин министар врати? Као да ја имам новаца да ми лежи у туђим стварима.

— Па колико сте дали за нахнаме (повуку)?

— Осамдесет и пет форинти... Ево стоји и на пакету.

— Их, као да је осам хиљада, толико сте се разцанали.

Па и осам хиљада да су, има нас осам стотина његових пријатеља овде у Београду, што би за њега дали у свако доба... Дајте овамо тај пакет — рече, и чисто му га истрже из руку. За тим извуче „портмоне“ и изброји му 85 форината.

— Е, па кад сте баш такви пријатељи г. министрови, има тамо још један пакет од сто форинти, ну ја нисам имао толико новаца да га подигнам — рече Алекса са ђаволским осмехом.

После кратког споразума, Алекса је дошао до још 100 форината и срећно умакао.

Кад је после три дана г. министар дошао с пута, казао је: да он не зна ни за какве аманете а још мање да је по коме поручио да му их донесе. И кад је у присуству оних истих пријатеља и онога, што је Алекси дао 185 форинти, отворио пакет, на велико његово изненађење, у пакету су нашли умотане у некаквим дронџима — три цигле.

Још један случај:

У једној од главних београдских улица, баш некако преко пута од куће газда М. постоји један хотел. М. је скоро сваког дана по подне ишао у кафану на по један „мали фарбл“, што га по неки зову „фамилијарни фарбл“. По који пут богме деси се, да се од „малога“ претвори и у „велики“. Играло се отворено у кафани и то је сва она околина знала. И оног дана, кад се догодило ово што ћемо испричати, било је коцке.

Преко пута, на вратима дућанским стојао је дугогодишњи М... ов кираџија Ј. Очекивао је на муштерије. Он није био кафански човек, али је све знао шта се ког дана десило; на пр. ко је кад играо фарбла и колико је добио или изгубио.

Баш кад је бацио поглед на кафанска врата, она се отворише и један келнер, гологлав, са салфетом у руци изађе и упути се управо к' њему.

— Господар М. моли вас, да му пошаљете сто педесет динара. Знате, не иде му данас нешто најбоље.

— Е! зар је баш тако страдао! — рече Ј. и оде за тезгу код чекмеџета.

Хе, па у онолико, колико је јуче добио... Жао ми је. Јуче сам од њега добио два динара бакшиша, а данас већ неће бити ништа. Најзад ко зна, могу му баш те ваше банке бити срећне па ће повратити.

— Дај Боже, али мучно — рече Ј. и пружи му 15 банака....

Био је то овај Алекса, а не келнер. Он је већ неколико дана кројио план и добро га је скројио.

Чим је примио банке вратио се у кафану. Са астала, где је седео узео је свој шешир, па на тако-звану аркацију — ухватио маглу.

За ову превару дознало се тек после 14 дана, кад је Ј. плаћао кирију М—у, и том приликом у мал' се људи не покрвише око тих 150 динара.

Кад је Алекса за ова побројана дела ухапшен у апсани Управе града Београда, употребио је ову мајсторију.

Једнога дана, кад су сви апсеници пуштени били у авлију на ваздух, Алекса беше офиксовао ципеле, одело очеткао, косу лепо зачешљао а бркове уфитиљео. Гологлав, и још са запаљеном цигаром он се упути са свим куражно уз басамаке које

воде горе у канцеларије управине. Видио је и чуо да је на 2—3 минута раније смењен шилбок кога је Алекса већ ошачовао.

— Куда ћеш ти? — викну шилбок.

— Шта? — испрси се Алекса — зар ти слепче један не познајеш ни Управине чиновнике. А?

— О молим, молим. Извините господине нисам вас видео... Мислио сам... извињаваше се учтиво наивни жандарм.

— Сад ти опраштам, али други пут добро отварај очи шта радиш. — То рече и продужи уз басамаке.

После овога на десет минута, двадесет жандарма и сви детективи управине, који су Алексу лично познавали, прокрстарили су цео Београд, али Алексе нигде ни од корова.

На два три дана доцније у кафани званој „Лаф“ у Смедереву, за једним столом седели су срески начелник и неки Шандор трговац из Мађарске. Пред њима је још печење и колачи а у флашама право оно смедеревско бело вино. Између њих се водио пријатељски разговор. Час мало, па звекну чаше. Један другом наздрављају: Трговац Шандор жели капетану да скорим буде начелник окружни, а овај опет Шандору: да му трговина донесе милијуне....

— Ја сам вас познавала господин капетана још кад сте била у К. писар. Куповала сам ја онда тамо трупци од орас. Ви сте врло добра човек и вешта полицајац —

— Знам, сећам се и ја вас врло добро драги хер Шандоре, само нисам могао одмах да се сетим... Чини ми се, били смо баш и за једним столом, у једном истом друштву... Мислим, беше то баш у хотел „Такову“....

— Јест, јест, врла добра. Хе, ви врла добра памтите. Ама знала сам ја да сте ви бистра и паметна човек...

И опет куцнуше чаше.

На вратима се указа жандарм. Уђе и разгледа по кафани. Кад спази капетана, упути се к њему одмереним, војничким корацима. На два корака стаде и одаде му почаст по војнички.

— Господин капетане покорно јављам да.... да.... сам госпођу капетаницу известио, да ћете.... да ћете.... доћи са вашим пријатељем на каву. (свршиће се)

Ово је онај кривац о коме говори г. Таса у својим писмима. (Види бр. 3. овога листа). Кривац није хтео да се слика,

па је криминални инспектор берлинске полиције наредно, да се кривац силом нагна на сликање. Из ове слике види се, како

полицијски агенти држе кривца. Кривац је истина зајмурио, али му је слика ипак добро испала. Као што смо казали, г. Таса нам је из свог албума ставио неколико екземплара на расположење, и ми ћемо то изнети нашим читаоцима, те да виде, како се ови послови раде у европским полицијама.

ПРЕПРЕДЕНА ВАРАЛИЦА

(СВРШЕТАК)

Момак поверова, а Драгутин са стварима пође кроз узани трем, па преко авлије, изађе на она врата према „споменику кнеза Михаила“ и нестале га у правцу према „Дарданелима“ идући у Јованову улицу...

Момак је најзад видео да је преварен.

О Драгутину ништа се више није знало.

Изгледа, да је овај догађај био заборављен.

Ал' није тако. Он се после тога опет јављао, ал' са другим, дрскијим покушајима...

Ко познаје њега, он овако резонује:

— Ја ловим *муве*. То је мој посао. Ништа друго не радим, већ само ловим *муве*. Разумете ли? Да вам кажем јасније: ја сам *иаук* а *муве* су они, који у моју мрежу западну...

И доиста, он је врло вешто *своје муве* ловио...

Једног дана дође он у чувену трговину П... Ту се представи као званичник царинаре београдске.

— Да ли је ту г. М...?

— Ја сам. Шта желите?

— Имате једну карту од г. Л.

— Молим.

Г. М. узе коверат, оцепи крајичак, извуче „посетницу“ и поче читати.

„Драги М.

„Сутра ми је плаћање менице. Треба у овај мах 150 динара. Молим те, пошаљи ми по овоме моме званичнику г. Нићифору Мојсиловићу ову суму. Због хитних послова не могу лично доћи до тебе.“

Твој искрени Л.

NB „Твоја декларација дошла.“

Г. М. преврну „визит-карту.“ На њој лепо наштампано цело име и презиме његовог личног пријатеља. Сумње нема, јер је и рукопис исправан.

— Изволте 150 динара у банкама, рече трговац М. и поздравите много г. Л.

— Хвала, поздравићу. Збогом!

— Збогом!

И Драгутин — оде.

Наравно, да је трговац М. доцније дувао у песницу, јер је видео да је преварен, ал' се никако није могао опоменути тачног описа ове препредене варалице.

Као што се види, Драгутин је збиља по своме уобичајеном начину уловио једну *добрну муву*.

Ми ћемо овде одмах напоменути, да је ова варалица имала своје јатаке, којима је продавала еспапе до којих је путем преваре долазила. То су махом ситничари и омањи бакали. Разуме се, да је овим „поштеним трговцима“ давао Драгутин добар процент, јер и он није у „своју“ трговину ништа уложио.

Он је и са телеграфским бланкетима правио употребу и долазио до новаца.

Како је до тих бланкета долазио, није се могло сазнати, пошто му се траг загубио.

Удовица Д. имала је сина преко на наукама. То је Драгутин знао.

Једнога дана дође код ње и представи јој се као друг њенога сина.

— Баш јуче, телеграфише ми Марко, и моли ме, да се код вас свратим. Сутра полазим тамо. Знате, осуство ми је истекло, а и отац наваљује да не дангубим.

— А чији си синко?

— Н. пуковника у пензији.

— Тако! Да си жив и здрав. А шта ти телеграфира мој Марко?

— Знате, ђачка посла. Пара...

И он пружи депешу госпођи Д.

Госпођа чита:

„Славољубу Јанковићу, студенту

Београд.

„Сврати код моје мајке, и узми од ње 200 динара. Обехала ми је послати још пре 10 дана... Нужно ми је.“

„Марко.“

— Јес, јес, вајкаше се госпођа Д. Слатко моје чедо, требала сам му послати још пре 10 дана, ал' пуство нисам имала кога да ми то на пошти сврши. Но хвала Богу, кад си ти овде. Ево, сад ћу ти дати новац па му предај и много га поздрави од мене. Сирото моје дете, знам како му је у туђини без новаца...

И ту се добра госпођа заплака.

Драгутин примивши новце, љубазно се опрости од госпође Д. и оде мислећи путем, како је и овом приликом уловио једну *добрну муву*, пошто је госпођа Д. доброг стања а и добру пензију прима. Сем Марка нема нигде никога....

Ето, тако Драгутин ради.

О њему би се имало много причати, но и ово је доста.

У Београду се већ од дужег времена не виђа. Љуби нареднику „пуче срце“ за њим. Ко зна где је сада? Можда у каквој „Лепој глави“ кроји планове за „будуће“ своје операције? Полиција нека добро припази на ову „тицу“, јер може скоро опет амо долетети.

ИЗ СТРАНОГ СВЕТА

Вешта крађа, практикована је ово дана, у Бечу. Неки младић без занимања, наручи себи капу код кројача онаку као што је носе писмоноше, па се онда натовари са неким пакетићима и зађе по кућама да ове раздаје као да су дошли поштом. Он је пре тога, на тим пакетима означио тачно адресу, куд их ваља однети и цене које треба платити у натач. (пернахнаме.) При томе није ишао самим атресантима, јер бих одмах био ухваћен, него њиховим слугама и овима предавао пакете, наплаћујући од њих поштарину. И не слутећи да ту има какве преваре, пакети су свуда примани као прави поштански пакети. Кад су доцније отворани нађене су у њима само крпе и ствари без икакве вредности.

Београд напредује. Може и наше трговце једног дана да посети какав писмоноша.

Модерно шверцовање дувана. — Француским царинским чиновницима не давно, пало је у очи, како се од неког времена у Паризу испраћају много дрвених коња, који су тако удешени, да се деца на њима могу љубати; изгледаше да су сва париска деца добила манију за те коње. Кад им се најпосле то досади, посумњаше да неће ту бити какве преваре, па једног лепог дана узму једног од ових коња те га разлупају. И гле, — заман нису посумњали, јер у коњу нађоше

брижљиво сложене најфиније цигарете и најфинији дуван, на који се у Француској плаћа врло велика царина.

Лепа поука и за наше царинске чиновнике.

Скочила у провалу. — Двоје младих заручника из једне повеће вароши у Немачкој, диглоше се после свадбе да путују по Италији. Враћајући се отуд падне им на памет несрећна мисао, да сврате у злогласно коцкарско место Монте Карло (Монако). Заручник који је био прокуриста једне велике трговине, бавећи се у Италији наплатио је уз пут и многу вересију, тако да је имао код себе и господаревих новаца на 30.000 динара. Дошавши у Монте Карло предаде он те новце својој невести из бојазни да се не превари, те да се почне коцкати са тим туђим новцем. Но ипак држаше, да није потребно да са свим украти себи то задовољство, те за то оде међу коцкаре да време проведе и да при том окуша мало и срећу. Дошав тамо улагаше и он по један два лујдора, при чему час добијаше, час губљаше. Најпосле му се и то досади и он се у најлепшем расположењу упути гостионици где је одсео, да тамо узме своју невесту и да заједно с њом сиђе доле на ручак. Но како се необично зачуди, а доцније пренерази, кад виде да му жене нема у соби и кад ништа не могаде о њој дознати. Он полете напоље, да је тражи по свој околини, при чему га потпомагаху француске и талијанске власти, али све оста у заман. Савладан болом и тугом врати се јадни младожења натраг у Монте Карло. Кад се већ поче спремати да се врати кући у Немачку, дође му један служитељ из касине и каза му, да је он његову младу жену видео за коцкарским столом, где се коцка — улагајући све банку за банком. Кад је најпосле приметила да је кеса са свим празна остала, отиде у највећем узбуђењу и забуни нагло из коцкарнице, оданде је брзим кораком прошла кроз парк до мермерне оgrade, где се на њу наднела и пре него што јој је служитељ могао у помоћ притећи, скочи у провалу под брегом. Страхота нагрђен леш нађен је одмах на месту где је јадница скончала и сутра дан у највећој тишини сахрањена у тамошњем гробљу.

КОЦКАРСКИ — ЕГАВАЧКИ — ЈЕЗИК

(НАСТАВАК)

Бог	Готивац
ударати	баштати
удри	баштај
столица	четворка
играти	тракати
играј	тракај
јести	њупати
једи	њупај
да једемо	да њупамо
пити	пљугати
да пијемо	да пљугамо
пи	пљугај
имати	цањати
има	цања
нема	ница
глава	кања

Задатак: Ждракај ме готивно ждракавицама да ти редам.

Т Р А Ж Е С Е

Општина београдска, актом од 1. т. м. бр. 4774, јавља: да је на дан 29. августа т. г. непознато лице ушло у канцеларију кланичног одсека суда општинског и исекло из средине

књиге петнајест бланкета сточних пасоша, и то само дупликате, од броја 9252 па закључно до броја 9268, серија LXXI. Сваки треба да обрати пажњу на ове пасоше у свом реону и да о исходу поднесе извештај у року од 10 дана.

Станоје Станковић из Скобаља среза тамнавског, округа ваљевског, пријавио је: да му је жена Марија одбегла на Преображење ове год. са Станом, женом Василија Недељковића из Јабучија. Са собом је однела 70 динара новаца и све кућне ствари. Уједно, да је са собом одвела двоје женске деце, једно од 15 а друго од 11 година. Марија је стара 50 год., груба од краста, ониска, сувоњава, саката у један прст на десној руци. Образа је малих, плава и зуба крезавих.

Управа београдског казног завода, актом од 3. т. мес. № 4586, јавља, да је истог дана по подне око 5 часова побегао — испред чувара при спровођу са рада у Топчидеру у казамат — осуђеник Недељко Тодоровић из Грнчара, округа подринског. Недељко је стар 24 год., стаса средњег, косе смеђе, уста умерена, чела малог, образа дугих, бркова малих смеђих. Од одела државног однео је: пар веша, капу од белог сукна и опанке.

Управа београдског казног завода, актом од 4. т. мес. № 4638, јавља, да је 4. ов. мес. по подне око 4 сахата побегао са рада из Топчидера испред чувара топчидерске економије осуђеник Никола Тришић из Салаша, окр. подринског. Никола је стар 30 год., висок, косе смеђе, дугих образа, чела обичног, очију граорастих, обрва смеђих, уста умерених, а браду брије.

Начелник среза сврљишког, депешом од 4. о. м. № 7332, јавља: У селима Манојлици и Лукаву нађени су крадени коњи и то: кобила длаке зелене, матора 4 год. и кобила длаке доратасте на леђима беле белеге, убијена од седла. На десној страни трбуха има гуку. Кобиле ове дали су некаква два циганина у трампи за друге коње. Од њих је један казао да се зове Вујица Ибрин, а други Милан Стевановић из Јаловића Извора. Вујица је стаса високог, црномањаст, косе и очију црних, стар је 26 год., у оделу: чакшире и гуњче од црног сукна, шлофјанки шареној. Носи жубару и опанке. Милан је стар 20 год., омален, сувоњав, лица црна, ђосав, од одела има чакшире и гуњче од сукна, шубару и опанке. Траже се сопственици нађеним коњима, а тако исто и лопови.

Начелник среза драгачевског, депешом од 6 тек. мес. бр. 8768, јавља: да је Ратко Дробњаковић из Крстаца родом из Турске, који је био у притвору истог среза под ислеђењем због више почињених крађа, побегао синоћ из апсане. Ратко је стар 17 год., стаса средњег, сувоњав, у опште плав, велике косе, густих обрва, носа дугачка. Одело: кошуља и гаће-сељачке, памуклија и зубун од црног сукна, шешир зеленкаст, — бос.

Начелник среза ресавског, депешом од 7. т. м. бр. 12084, јавља, да је Павлу Миленковићу из Витежева нестало једне кобиле, длаке алатасте, чело цветасто, матора 6 година.

Начелник среза ресавског, депешом од 7. т. м. бр. 11580, јавља, да је Благоје син Милице жене Стеве Јовановића ондашњег одбеглао и отумарао незнано куд још пре 20 дана. Благоје је стар 18 год., стаса малог. Одело: антерија и уске чакшире од сукна. Црна плетена шубара и црвени опанци.

Др. Јован Томић, писар судски из Смедерева, депешом од 7. т. т. јавља, да је Живка Драгић, 15 год. стара, његова рањеница, оптужена у Смедереву за више опасних крађа — и да је побегла прошле среде.

Исследни судија Ђупријског првостеп. суда доставља: Радивоју Бошковићу (Црногорцу) и Јовану Дабићу, бив. чуварима осуђеничким у Добричеву, којима се не зна место пребивања нити одакле су родом, има да се саопшти решење од 17. јуна

т. год. бр. 8477 о њиховом стављању под суд, због дела из § 99. крив. зак. Њихов лични опис, место рођења и пребивања непознат је. Траже се и да се суду спроведу.

Управа пожаревачког казненог завода депешом од 8. септембра бр. 1597 јавља: да је Алекса Костић из Београда осуђеник пож. казн. завода побегао 7. о. мес. Он је плав, висок, сувољав, нос танка права, бркова плавих подужих и танких. Носи кратко ошишан „бакенбард.“ У опхођењу је фини. Поред српског говори још и немачки. Кад говори по мало замуцкује као кроз нос. Одело: капут од карираног жућкастог шајака и панталоне од пругасто-жућкастог шајака, мекан — црн шешир, а на ногама ципеле. Алекса је веома препреден и лукав, а страст има да се издаје за чиновника. Наређује се тражење.

Према акту суда општине смедеревске од 20. августа ове год. бр. 3573 има се ставити под суд због крађе неки Иван Н. келнер или кафеџински момак. Исти је служио у кафани Влајка Крстића у Смедереву. Ивана треба потражити и с њиме по закону поступити. Лични опис непознат.

Начелник среза нишког депешом јавља, да су непознати лопови, ноћу између 8. и 9. о. м., украли са наше у Бубњу 6 комада угојених волова браћи Митићима трг. из Ниша. Волови су два длаке беле, рогова виластих, стари 7—8 година. Трећи је длаке зелене, рогова јеластих, стар 8 година. Четврти је длаке плавожуте, рогова обичних, стар 10 год. Пети је длаке сивозелене, рогова малих, белорепаст, стар 9 година и шести длаке зеленебеле, у један рог крњ, стар 10 год. — Наређује се тражење.

РЕЦЕНЗИЈЕ НА „ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“

Дневни Лист у броју 191. од 24. августа доноси:

„*Полицијски Гласник*“. Тако се зове нов лист, који, под одговорношћу Н. Димитријевића, једанпут недељно излази. У „*Полицијском Гласнику*“ саопштава се пуно занимљивих ствари, које могу послужити као корисна поука нашим полицајцима и њиховим помоћницима. Лист се добро уређује. Добра му је, и можда најбоља страна то, што доноси и слике појединих лица, која полицији увек треба да су пред очима. Јуче је изашао трећи број тога листа. Цена му је годишње 20 динара. С наше стране нека је препоручен.

„Мале Новине“ у бр. 239. од 31. августа:

„*Полицијски Гласник*“. Од пре неког времена под уређивањем редакционог одбора, а одговорним уредништвом Наума Димитријевића покренут је лист под горњим називом. Овај лист је новина у нас, али, из досадањих бројева, којих већ има четири, може се видети, да смо овакав лист требали поодавно имати. „*Полицијски Гласник*“ доноси лепе и интересантне ствари из наше и стране криминалистике, упознаје читаоце са оним опасним и сумњивим лицима, којима многи и многи лаковерни послуже као жртва, а осим тога доноси биографије и верно погођене слике свију већих зликоваца и у опште лица ове врсте, којих се треба на сваком кораку чувати. На листу сад ради и познати криминалиста наш г. Таса Миленковић, те и поред остале добре садржине „*Полицијског Гласника*“ овај лист заслужује пажњу читалачке публике.

Српска Застава у бр. 102. од 2. о. м.:

„*Полицијски Гласник*“. Нов лист за изношење у ширем смислу онога, чиме се бави читаоцима познати и ваљано примљени „*Тасин Дневник*“ — изашао је до сад — и илустрован — у четири броја. Судећи по досадањем његовом уређењу, лист одговара својој програму и својој задаћи.

До сад су код нас стручни часописи пропадали. Камо нам *Порота* и *Бранич*. Нестручни се нису за њих интересовали, а стручни још мање одазивали, па и успеха није било. Ово жалосно интересовање и сувише је позната појава. Вредно би било само знати да ли оно долази од несталности у чиновничкој служби, са којом се мора рачунати, или од тога што наше чиновништво, без обзира на спрему попура књигу и науку чим се дочепа „хлеба.“ Свакојако резултат је

тога пропаст научне литературе. Но, унеколико је и сувољавност појединих часописа допривосила сужавању читалачког круга. *Полицијски Гласник* као да је погодио *средину*; да задовољи и стручну потребу чиновника и да занима ширу читалачку публику; а овим последњим и свој опстанак осигура.

Није нужно доказивати, да један овакав лист треба; јер пракса једног чиновника никад није исцрпена у само његовом кругу рада, Листови су за то, да износе све друштвене појаве.

Свакојако, ако се лист буде и даље строго држао своје задаће, успех му је сигуран, а као препорука најбоље му служи сарадња нашег познатог криминалисте г. Таса Миленковића, чија *Тасина Писма* *Полицијски Гласник* на првој страни доноси, а која ће се и даље продужити поред друге разноврсне и поучне садржине.

ИЗЈАВЕ, ПОРУКЕ И ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА

На многа питања из Београда и унутрашњости, одговарамо: да се „*Тасина Писма*“ неће одштаповати у засебну књигу, она ће излазити само у овоме листу.

Пријатељу Н. Ужице. Наш лист није за то да водимо полемике, а најмање да тако што чинимо са Душаном Магазиновићем. Људи ове врсте имају у нашем листу нарочиту рубрику „Из нолицијског албума“ гди и долазе. На оно дрско „припослано“ ми ћемо одговорити исправком преко истог листа у коме је и штампано. Ради Вашег умирења јављамо Вам, да се у нашем листу уносе само истините ствари, које се црпе из званичних података. Хвала Вам на пријатељском писму. Поздрав.

Молимо све наше скупљаче, да нам одмах доставе списак претплатника, јер хоћемо да штампамо адресе. Имена лица или надлештара треба да буду читко написана. Чинимо пажљивим наше скупљаче да ово учине, јер се адресе не могу сваки час штампати. Пошто се једанпут одштапају, онда је свршено са тим. Ко се доцније пријави тај до краја ове године не може добити лист са штампаном адресом. Према извештајима од стране више скупљача, да се претплата купи и да ће се ускоро послати, одбор уређивачки решио је: да се шиљање листа продужи свима до закључно 8. броја, а докле ко не буде послао претилату, да му се лист обустави. Молимо све оне који нам још нису ништа одговорали, да имају у виду ову напомену.

РЕД ПРИМАЊА:

Г, Министар унутр. дела прима: понедеоником, средом и петком, од 10 сати пре подне, до 1 сата по подне.

Начелник министарства прима сваког радног дана од 10—12 пре и од 3—6 по подне.

Инспектор министарства сваког радног дана од 3—5 по подне.

Управник града Београда сваког дана изјутра од 8—9 и кад се врати са рапорта из Двора и министарства од 11—12 а после подне од 3—6.

РЕД ПЛОВИДБЕ:

ПРВОГ КРАЉЕВСКОГ СРПСКОГ БРОДАРСКОГ ДРУШТВА

Из Шапца за Београд понедеоником, средом и петком, у 7 сати изјутра.

Из Београда за Шабац недељом, уторником и четвртком, у 7 сати изјутра.

Из Београда за Дубравицу сваки дан у 6 сати изјутра.

Из Београда за Градиште, средом и недељом, у 6 сати изјутра.

Из Градишта за Београд средом и недељом, у 12 сати у подне,

Из Дубравце за Београд понедеоником уторником, четвртком, петком и суботом, у 11 сати пре подне, а средом и недељом у 3¹/₂ сата по подне.